

POSTOJI LI PRAVA VJERA?

هل هناك دين حقيقي؟

(باللغة البوسنية)

Conveying Islamic Message Society

P.O.Box 834 - Alex - Egypt

E-Mail: info_en@islamic-message.net

E-Mail: cims_eg@yahoo.com

Site: www.islamic-message.net

Not for sale زعمري والرباع

POSTOJI LI PRAVA VJERA?

<Bosanski– Bosnian – بوسني>

Bilal Filips

Preveo:

Marko Vučković

Recenzija:

Fejzo Radončić

Jasmina Radončić

هل هناك دين حقيقي؟

بلال فليبس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ترجمة:

ماركو وتسكوفيتس

مراجعة:

فيزو رادونشيش

ياسمينا رادونشيش

Uvod

Da li je zaista toliko bitno u šta vjerujem, dokle god iskreno vjerujem? Postoji li problem ako iskreno griješim? Većina religija tvrdi da je njihov koncept Boga istiniti koncept i da su svi ostali koncepti pogrešni. One ne mogu sve da govore istinu jer svaka tvrdi da su sve ostale pogrešne.

Stvoreni smo prije nego što smo poznavali sebe; bezdušne stvari oko nas nisu nas stvorile jer smo jedino mi racionalna bića dok one to nisu. Mi nismo birali porodicu u kojoj smo se rodili. O vjeri i konceptu Allaha smo naučeni od strane svojih roditelja, bilo da smo učeni istinitoj vjeri ili ne. Kako možemo biti sigurni da je koncept Allaha naših roditelja bio ispravan?

Postoji li Bog (Allah)?

Prije prelaska na glavno pitanje kojim će se ova sažeta knjižica baviti, a što je odgovor na pitanje: „Postoji li prava vjera?“ neophodno je uzeti u obzir koji je izvor određene vjere, ako takav postoji.

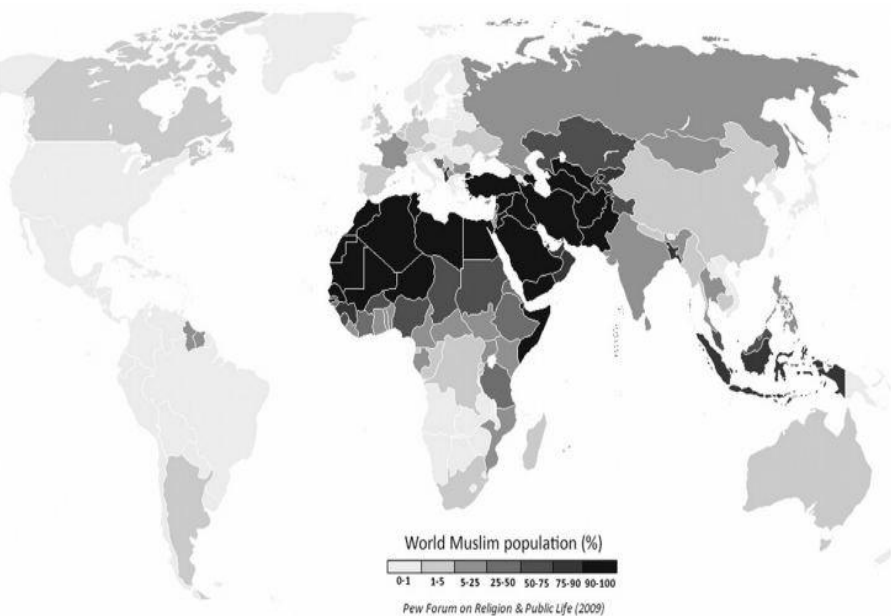

S toga, pod pretpostavkom da tražimo Allahovu vjeru a ne onu kreiranu od strane ljudi, prvo pitanje koje trebamo postaviti je „da li postoji Allah?“ Mnoštvo kompleksnih i složenih sistema koji čine građu kako ljudskih bića, tako i svijeta u kojem ta bića postoje, ukazuju na zaključak da mora postojati neko Uzvišeno Biće koje ih je stvorilo. Konstrukcija tj. stvorenja ukazuju na postojanje Konstruktora odnosno Tvorca. Kada ljudska bića spaze otiske stopala u pijesku, automatski zaključuju da ih je drugo ljudsko biće proizvelo prije izvjesnog vremena, čak iako nisu prisustvovali samom aktu dešavanja. Ne bi bilo logično zaključiti da su talasi mora zadržavši se na obali slučajno ostavili te otiske ljudskih stopala. S toga je kako nelogično, tako i nerazumno tvrditi da Allah ne postoji.

Kroz vijekove je, međutim, manjina ljudi poricala postojanje Allaha. Po mišljenju takvih, materijalni svijet je vječan, a ljudska bića su samo slučajni proizvod kombinacija njegovih elemenata. Posljedično im je pitanje „postoji li prava vjera?“ nevažno, jednostavno iz razloga jer ne postoji Bog koji bi je sačinio. Također prema njima, ne postoji nikakav poseban smisao našeg postojanja pošto je sve samo proizvod jedne velike kosmičke slučajnosti. Ipak je, velika većina ljudske vrste kroz historiju vjerovala i danas nastavlja da vjeruje u postojanje Najvišeg Bića koji je ovaj svijet stvorio sa ciljem i velikom mudrošću. Za one koji se služe i teže se služiti intelektom bilo je i još uvijek je važno znati o

Tvorcu, svrsi zbog koje On stvara ljudski rod, i o vjeri u kojoj se o ovome najistinitije govori.

Uprkos relativno skorijem širenju ateizma kao ubjeđenja u kapitalističkim i komunističkim zemljama, statistike nastavljaju da pokazuju da ipak većina ljudi vjeruje u Boga. „Riders Digest“ odnedavno je izvijestilo o istraživanju koje je izvršeno u ne manje od četrnaest evropskih zemalja a tiče se vjerovanja u Boga. Istraživanje je pokazalo da sedam od deset Evropljana vjeruje u postojanje Boga. Saznali su da je 97% stanovnika Poljske koja je prethodno imala komunističko uređenje, potvrdilo Njegovo postojanje. Iznenadjuće je da su se i stanovnici Rusije, kolijevke komunizma u 87% slučajeva izjasnili da Bog postoji. Šta više, suprotno aktuelnim ubjeđenjima, prema anketama sprovedenim među naučnicima i specijalistima iz oblasti astronomije, geologije i drugih prirodnih nauka, otkriveno je da većina ovih naučnika priznaje postojanje Tvorca.

S1.2 Procentualna rasprostranjenost muslimanske populacije u svijetu

Sva ljudska bića dijele istu
anatomsku strukturu; bilo da su
rođena u Aziji, Africi, Americi,
Australiji ili Evropi.

Da li je Allah komunicirao sa ljudima? Jesu li sve vjere ispravne kod Allaha?

Iako vjerovanje u Allaha preovlađuje širom svijeta, vjerovanje u organiziranu vjeru je uglavnom slabo, naročito na Zapadu. Neki su zbunjeni jer usljed mnoštva religija danas, oni ne znaju koju treba da slijede. Drugi ističu da svaka od vjera za sebe tvrdi da je ona prava vjera, pa je najlakši zaključak da sve one moraju biti pogrešne jer ne mogu sve biti istinite. Posljedica ovog stava u sekularnim Zapadnim zemljama bila je da su se sve religije označile ličnim uvjerenjem i relativno jednako su prihvaćene. Pored toga, ovo je dovelo do zvanične osude i neslaganja sa bilo kojom vjerom koja je tvrdila superiornost u odnosu na ostale. Iz međureligijskih dijaloga, koji su postali popularni uglavnom se zaključuje da nije bitno koju religiju pojedinac slijedi dok god je njen sljedbenik iskren u svojoj vjeri. Ideja insistiranja na tome da je bilo koja vjera jedina prava, istinita vjera proglašena je staromodnom, necivilizovanom, politički nekorektnom i ekstremnom.

Uprkos činjenici da mnogi koji učestvuju u međureligijskim dijalozima i naizgled prihvataju ideju da ne postoji jedna prava vjera, ljudi, ipak, zadržavaju mišljenje da je njihova vjera ona najbolja. Prosta je činjenica da su oni usvajanjem slijedenja te vjere dokazali ovu poentu. Makar jedna od vjera mora da bude istinita, a sve ostale ne, ili su sve vjere istinite. Ako su sve istinite, one moraju dijeliti veoma slična

ubjeđenja. Nemoguće je međutim da sve ove religije budu istinite jer svaka od njih posjeduje jedinstveni set ideologija. S toga, realnost je da jedino jedna može da bude istinita, prava vjera objavljena od strane Svemogućeg Allaha.

Ima li potrebe za postojanje vjere?

Neki ljudi tvrde da su Zemlja i njeni žitelji previše nevažni naspram veličine svemira da bi se Allah uopće bavio njima. Kako oni vjeruju, Allah je stvorio svijet i tako ga ostavio da se sam od sebe odvija. Oni vjeruju da je Allah stvorio ljude ali im se nikada nije obraćao objavom i uputom kako trebaju da žive i da usmjere svoje živote. Ovakve tvrdnje su potpuno nelogične jer je Allahova mudrost apsolutna. Bilo bi to u suprotnosti sa Njegovom prirodom da stvori ljude i potom ih ne uputi na ispravan put uspjeha na ovom i Budućem svijetu. Da je Allah stvorio ljude i potom ih ostavio bez pravila i smjernica za život (tj. bez religije), mogli bismo da očekujemo da bi ljudi bili zbunjeni iz čega bi proistekao samo haos u kome bi jedino mogao vladati „zakon džungle“. Sadašnje stanje svijeta je takvo jer su ljudi nesvesni i ne drže se čvrsto Allahovih zakona.

Zamislimo primjer otvorene fabrike čiji su zaposleni tu dovedeni bez ikakve informacije o njihovim dužnostima i odgovornostima. Po svim vjerovatnoćama oni ne bi dolazili na posao na vrijeme niti bi znali šta se od njih očekuje kada i ako se oni

pojave na poslu. Isto bi moglo da se objasni i na primjeru bolnice, škole ili bilo koje druge ustanove.

Na isti način na koji svaki „establišment“ jasno postavlja svoja očekivanja, Allah, Svemogući Tvorac univerzuma i svega unutar i izvan njega, je stvorio čovjeka i propisao mu način života po kome bi trebao da živi da bi postao uspješan kako na ovom svijetu, tako i na Budućem. Tvrdnja da Allah nije stvorio vjeru potpuno je jednaka tvrdnji da Allah ne postoji. Dvolično vjerovanje u Allaha zahtijeva ne samo vjerovanje u Njegovo postojanje, već također i u pravu vjeru koju je objavio ljudskoj vrsti.

Otuda je onog dana kada je Allah stvorio prva ljudska bića, Adema i Havu, On njih snabdio instrukcijama u vezi s tim kako trebaju da žive na ovom svijetu. Ta vjera, data od Allaha za sva ljudska bića bila je jedina ispravna vjera. Allah nije objavljivao mnoštvo različitih vrsta religija koje bi izazvale konfuziju. Pitanje je: „Koja vjera od mnoštva svjetskih vjera je ispravni put – koji jedini Allah želi za svoja stvorenja?“ Kako bi pronašli odgovor, ljudi moraju biti otvorenog uma i razmotriti da li je ispravno pratiti baš onu vjeru koju su njihovi roditelji izabrali, ma koja to vjera bila. Ljudima je dat razum i inteligencija kako bi istražili i izabrali vjeru koja logički može biti objašnjena kao istinska Allahova vjera.

Kada započinju neku vrstu posla, ljudi obično ne srljaju i temeljno istraže put do uspostavljanja uspješnog posla. Oni se ne ograničavaju na informacijama već pokušavaju utvrditi koje korake i inovacije moraju da preduzmu kako bi se njihov posao razvijao. Zašto ljudi toliko ozbiljno shvataju posao, a kada je vjera u pitanju postaju toliko nezainteresirani i aljkavi? Šta više, mnogi se dosta čvršće drže vjere onda kada dostignu starije doba.

Drugi kritikuju vjere, kriveći ih za mnoge ratove, ljudske patnje i čino ve terorizma. Međutim, ako uporedimo Prvi svjetski rat, Drugi svjetski rat, Korejski rat, Vijetnamske ratove i sadašnje ratove koji se vode u Iraku i Avganistanu sa ratovima koji su bili

vođeni iz vjerskih razloga, postaje jasno da brojevi ųrtava koje su nastradale u vjerskim konfliktima daleko manje od onih nastradalih u drugim oruųanim ratovima. S toga ovo ne moųe biti validan razlog izbjegavanja potrebe za potragom odabira vjere.

Za osobu koja istinski vjeruje u Allaha, postaje kristalno jasno da Allah mora da je propisao naćin ųivota za sva Svoja stvorenja. ųta viųe, nelogićno je da je on propisivao znaćajno razlićite naćine ųivota razlićitim nacijama poųto su ljudi u suųtini isti. Hamurabijev zakonik iz 1750. p.n.e. bavi se istim problemima druųtva sa kojima se suoćava i moderno ćovjećanstvo. Većina drevnih egipatskih hijeroglifa starih hiljade godina prije Hamurabija također govore o slićnim problemima. ćuvena Rozeta Stoun je izraųavala slićne brige u vezi trgovine sa kojima se trgovaćke nacije suoćavaju danas.

Ljudska bića se nisu mijenjala stotinama hiljada, ako ne i milionima godina. Zaųto bi onda Allah prepisao jedan naćin ųivota jednom narodu, a drugi drugome? Logićno je da bi Allah objavio samo jedan prikladan put ljudskom rodu od trenutka kada ih je stvorio do kraja svijeta. Ako je Allah doista objavio ovaj put za Svoja stvorenja, onda bi ovaj put trebao imati takve odlike i trebao biti prikladan za ljude svih epoha vremena, kao i svaki „ćoųak“ svijeta.

Vjera izbora

Allah je ljudskim bićima dao mogućnost da spoznaju Njegovu ispravnu vjeru. Ni jedna vjera ne treba biti smatrana pravom vjerom samo zato jer je naslijeđena od roditelja ili predaka koji su je prakticirali. Allah je ljudskim bićima dao intelekt kako bi bili u mogućnosti da izaberu prave izbore u svim aspektima života. Međutim, ljudi uobičajeno koriste svoju inteligenciju u svim svojim svakodnevnim životnim aktivnostima ali je isključuju kada su u pitanju njihovi duhovni životi. Oni često voljno sprovode besmislene religiozne rituale jednostavno zato jer je to naslijeđeni običaj. Međutim, Allahova volja je to što se ljudi rađaju u različitim vjerskim sredinama i tradicijama. On neće nagraditi niti kazniti ljude zbog vjere koju su naslijedili i slijedili kroz svoje rano djetinjstvo. Međutim, od svake ljudske individue se zahtijeva promisao o njegovoj ili njenoj situaciji, kao i krajnji odabir onoga što je, u stvari, ispravno. Kako bi to uradila, osoba mora da ima određen set kriterija kako bi objektivno odlučila koja je prava ispravna vjera. Pristojnim početkom istraživanja moglo bi se nazvati ispitivanje doktrine svih vjera posebno. Zbog čega svaka od njih sebe smatra ispravnom Allahovom vjerom?

U nekoliko kratkih sljedećih poglavlja biće predstavljeni neki od glavnih dokaza zbog kojih se islam smatra istinskom Allahovom vjerom.

Odlike prave vjere

1- Spoljašnje odlike: Naziv religije (vjere)

Kod identificiranja jedne istinite vjere namijenjene cijelom čovječanstvu širom svijeta, u svim vremenima, bilo bi neophodno da njen naziv ne bude vezan za bilo koju osobu, grupaciju, ili lokaciju. Na ovaj način, kršćanstvo je imenovano po Hristu, Budizam po Budi, Judaizam po Judejcima, i hinduizam (od hinduske riječi za dolinu) su sve vezane bilo za osobu, grupu, ili određenu lokaciju i samim tim ostaju neprimjerene da budu nazvane svjetskim vjerama. Kršćanstvo ne može biti prava vjera objavljena od Allaha od vremena Adema jer se zasniva na postojanju Hrista kao posljednjem u lozi Jevrejskih poslanika. Isto tako, Budizam, ogranak hiduizma jedino dolazi u postojanje pojavljivanjem Bude koji je u Indiji živio nešto prije Hrista.

Islam, u drugu ruku, znači „predanost“. On je princip koji se odnosi na suštinu ibadeta – potpunu predanost Allahovoj volji. Prikladan je i najviše odgovara opisu osnove Allahove vjere od vremena Adema do kraja ovog svijeta. Predanost Allahu je suština poruke koja je bila donošena od strane svih Njegovih izaslanika (poslanika), i to je bio naziv njihove vjere. Nebitno je da li osoba koristi hebrejski ili bilo koji drugi jezik kako bi izrazila svoju formu predanosti. Naziv „islam“ je arapski termin korišćen od strane posljednjeg Allahovog poslanika Muhammeda (sallallahu alejhi ve sellem) koji je

prenio posljednju Allahovu objavu rodivši se kao Arapin. Tako je tvrdnja islama, prvo i najvažnije, da je njegov naziv prikladan za Allahovu istinitu vjeru. Naziv nije lični, zbog čega muslimani i odbijaju da budu nazivani „Muhamedancima“. Ova vjera nije plemenska, i nije vezana za grupu ili lokaciju. Osim toga, osnova islamskog učenja može se ogledati u samom nazivu vjere. Njegov centralni princip je suština ibadeta koja je bila saglasna sa učenjima svih Allahovih poslanika – potpuno predanje i obožavanje jednog i jedinog Allaha. Ovo je razlog zašto se jedino za islam može logično tvrditi da je bio religija Adema i Have i svih ostalih Allahovih poslanika.

2 – „Biblijska“ osnova naziva (osnova naziva iz objave)

Logično, naziv istinite Allahove vjere može biti pronađen u samoj objavi vjere. Ako pogledamo kršćansko Sveto Pismo, na primjer, u njemu nećemo naći stih u kome Hrist svoje sljedbenike imenuje: „vi ste kršćani“. Jedina takva referenca stoji u Pavlovom pismu „Hrstosovim sljedbenicima“ u Antiohiji. Prošlo je dosta vremena poslije Hristovog odlaska kada su kršćani prisvojili taj naziv. Sličan zaključak se dobija i pogledom na jevrejska sveta pisma Toru i Psalme gdje se ne može naći stih u kome Bog kaže: „vaša vjera je Judaizam.“ Također ne postoji bilo kakav dokaz da je Buda svojim sljedbenicima govorio da je njihova vjera Budizam. Pošto bi sveta pisma morala biti od

Boga, razumno je pretpostaviti da bi ime vjere trebalo biti sadržano u samom tom pismu. Kada ono to nije, postoji jaka implikacija da je ta vjera uspostavljena od strane ljudi.

Nasuprot tome, Allah jasno iznosi naziv „islam“ u Kur'anu:

„Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera.“ (Kur'an 5:3)

Šta više, učestalo to ponavlja objavljivanjem validnosti ove vjere do isključivosti nad drugima:

„A onaj koji želi neku drugu vjeru osim islama, neće mu biti primljena, i on će na onome svijetu nastradati.“ (Kur'an 3:85)

Ovaj ajet jasno izražava činjenicu da je islam istinita vjera. Pošto je islam arapski termin, neka druga riječ istog značenja – predanost Allahovoj volji – trebala bi biti prisutna u ranijim Allahovim spisima. U maternjim jezicima koji su govorili svaki od ranijih poslanika od Adema, termin-ekvivalent značenju predanosti, se najvjerojatnije koristio kao ime religije. Koncept predavanja može zapravo biti pronađen u spisima Starog i Novog Zavjeta u kojima su poslanici, uključujući Isusa, govorili o činjenju „Božije volje“. Na primjer, u Mateju 7:21, bilježi se da je Isus rekao:

„Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode!

Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima.“

Međutim, značenje riječi „predanost“ ili „islam“ na hebrejskom i drugim jezicima objava je kasnije zamijenjeno plemenskim nazivom „judaizam“ odn. ličnim imenom poput „kršćanstvo“.

3 - Unutrašnje odlike:

Glavna poruka

Kako postoji samo jedan Allah, očito je da sva stvaranja duguju svoje postojanje samo Njemu, i da potrebe svih stvorenja u krajnjoj liniji ispunjuje samo Stvoritelj. Stoga je traženje pomoći od bilo koga drugog mimo Njega besplodno, jer On drži kontrolu nad svim što postoji. Istinska Allahova vjera mora kao svoju glavnu poruku da tvrdi da se jedino On treba obožavati. Vjera koja za sebe tvrdi da je jedina prava vjera mora davati upute ljudima da obožavaju jedino Allaha i da ne treba da obožavaju bilo šta od onoga što On stvara, jer je bilo šta pored Allaha samo djelić onoga što On stvara. Ni jedno drugo ljudsko biće, životinja, biljka ili predmet ne zaslužuju taj status i obožavanje, jer niko od njih nije sposoban da sam od sebe pomogne drugima. Na kraju, ništa ne može koristiti stvaranju prije Allahove dozvole koji je tvorac istog. Tako da suština veze između ljudskih bića i Allaha treba biti zasnovana na obožavanju Njega samog. Jedino je islam vjera sa naredbom ljudima da obožavaju jedino Allaha kako u teoriji tako i u praksi. Jedino je u islamu očuvana jedinstvena

jednoća Allaha kako u pisanim izvorima tako i vjerskim obredima.

S druge strane, kršćanstvo zastupa obožavanje Boga samoga jedino u teoriji. Na primjer, u Jevanđelju po Luki 4:8, zapisano je da je đavo pitao Isusa da mu se pokori i obožava ga, obećavajući mu slavu i vlast nad svim svjetskim carstvima:

„I odgovarajući Isus reče mu: „Idi od mene, sotonu; u pismu stoji: Poklanjaj se Gospodu Bogu svom, i Njemu jedinom služi.“

Otuda je suština Isusove poruke da jedino sâm Bog zaslužuje da bude obožavan i da je obožavanje bilo čega ili koga drugog pored Njega ili sa Njim pogrešno. Međutim, ta jednostavna, čista božanska poruka ostala je izgubljena transformacijom tog čistog Isusovog učenja o Božijoj jednoći u filozofiju trojstva u Grčkoj i Rimu. Isus je uzdignut do statusa „Boga, Sina“ koji božanstvo dijeli sa „Bogom, Ocem“ i „Bogom, Svetim Duhom.“ Zapravo, Isus je, kasnije, prozvan „otelovljenim Bogom.“ Predmeti idoli su proizvođeni kako bi simbolizirali njegovo navodno raspeće, i on postaje najpopularniji predmet obožavanja među masom kršćana kroz vijekove.

Isto tako u hinduizmu, prema Upanišadama, Puranama, Vedama i Bagavad Giti, postoji samo jedan bezobličan Bog, Brahman, koji je suvereno na vrhu. Međutim, Brahman se manifestuje kao „Brahma“ (tvorac), „Višnu“ (organizator) i „Šiva“ (uništitelj), zatim od Višnu nastaje „Avatars“

(Brahmina inkarnacija u svakom vremenu), koje Hindusi sve obožavaju kao Boga u svemu i svačemu preko mnogobrojnih idola.

4 - Sadržajnost ibadeta

Koncept ibadeta u islamu iziskuje činjenje onog što je Allah zapovijedio, a ne jedino Njegovo veličanje i dozivanje u slučaju svakodnevnih potreba. Prvi prioritet sastoji se od obaveznih dužnosti, drugi prioritet čine dobrovoljna djela kojima je Allah zadovoljan, i posljednje, uzdržavanje od onih djela koja je On zabranio. Tako se na primjer udjeljivanje sadake, post, obavljanje hodočašća (Hadždža), pomaganje nesretnima i posjećivanje bolesnih, smatraju djelima ibadeta. Kako je prethodno istaknuto, centralna poruka islama bila je obožavanje Allaha samoga, pa su sva ova djela ibadeta upućena prema Allahu očekujući Njegovo zadovoljstvo.

5 – Neiskvarenost učenja

Poruka islama je ostala očuvana od početka vremena. Po islamu je vjera svih 124000 poslanika, počevši sa Ademom i završivši se sa Muhammedom (neka je Allahov mir nad njima svima), bila jedna ista, islam: obožavanje Allaha jedinog, poricanje bilo kojih Njegovih navodnih partnera i bezuvjetna pokornost Njemu.

Allah kaže u Kur'anu: „**Mi smo svakom narodu poslanika poslali: „Allahu se klanjajte, a idola se klonite!“ (Kur'an 16:36)**

Islam nas dalje uči da su ljudska bića koja pozivaju da njih obožavamo i koja tvrde božansku prirodu, ili koja tvrde da je Allah u njima i sl. prevarila svoje sljedbenike, zabludjele ih i odvele stranputicom od ispravnog puta i Allahove vjere. Suština ibadeta u islamu zaključuje se iz 5. ajeta prve sure Kur'ana po imenu El-Fatiha, što znači „otvaranje“:

„Tebi se jedino klanjamo i od Tebe pomoć tražimo!“

Potpuna predaja i pokornost Allahu je naredba koju su i prva ljudska bića, Adem i Hava, dobili. Oni su ostavljeni u džennetskom vrtu i bili su obaviješteni da mogu da jedu sa bilo kog drveta, osim jednog usamljenog drveta. U svim vremenima ljudske historije ljudi su od strane svojih poslanika obaviještavani o korisnim djelima i onim štetnim od kojih su se trebali suzdržavati. U svim slučajevima, za svako od nedozvoljenih djela postoje mnoga druga dostupna djela i stvari slične po formi. Na primjer, svinjetinu je zabranjeno konzumirati, kamatu je zabranjeno davati i primati, ali zato postoje mnoge druge životinje na kopnu, u moru i vazduhu koje je dozvoljeno konzumirati i mnogobrojni drugi vidovi poslovanja koje je moguće obavljati.

Međutim, mnogi ljudi kao da su postali opsjednuti zabranjenim stvarima poput ispijanja alkohola i činjenje bluda, tvrdeći da će im ostavljanje ovih praksi otežati život i učiniti ga nezanimljivim. U stvarnosti su ove zabrane propisane kako bi zaštitile ljudska bića. Kako postoje dobre stvari u svemu što Allah stvara, štetnost u nekim od elemenata stvaranja prevazilaze korisnost, iz kog razloga su i zabranjene od strane Allaha.

6 – Dosljednost učenja

Istinska Allahova vjera treba biti dosljedna svojim učenjima. Njena izvorna načela ne bi se trebala mijenjati kroz vrijeme. Na primjer, râne Hristove sljedbenike nije bilo moguće razlikovati od jevreja tog vremena počevši od načina na koji su se vjenčavali do načina na koji su se molili, oblačili, jeli i govorili. Oni su bili poligamisti, molili su se klanjajući se, njihove žene su nosile mahrame, oni nisu jeli svinjetinu, jedni druge su pozdravljali sa: „mir sa tobom,“ i homoseksualizam je smatran velikim grijehom kažnjivim srmću. Kršćani se danas zgrožavaju poligamiji, mole se klečeći, oblače se oskudno (sa izuzetkom časnih sestara, na vjenčanjima i sahranama), oni jedu svinjetinu i jedni druge pozdravljaju sa „ćao.“ Od 1970. većina kršćana protestanata prihvatilo je homoseksualizam do tačke da danas imaju i svećenike koji su homoseksualci. Isto su tako, hindusi iz prošlosti jeli meso, žene su spaljivane na posmrtnom spaljivanju svojih muževa

(*sati* ili *sute*), i odavale su se svetkovini „svete“ prostitucije u hramovima (*davadasis*). Danas su većina hindusa vegetarijanci, *sute* je kao obred zabranjen od strane hindu reforme britanskih autoriteta u 19. vijeku, i u 20. vijeku je ukinut obred *davadasis*.

Nasuprot tome, učenja i prakse islama ostale su neizmijenjene od vremena njegove posljednje objave do danas. Poligamija je još uvijek legitimna, muslimanska molitva je još uvijek u formi klanjanja, oni jedni druge pozdravljaju sa „mir sa tobom,“ i homoseksualizam je ostao jedan od najvećih grijeha. Još važnije, oni nastavljaju da obožavaju jedino jednog istinskog Allaha, dok su se kršćani koji su to isto činili još od vremena Hrista počeli etiketirati jereticima. To se desilo u 4. vijeku kada je „trojedni“ bog zamijenio unitarističkog Isusovog Boga i Boga svih prethodnih poslanika. Slično tako, iako su ranija pisma hinduizma zabranjivala idolatriju, hindusi danas imaju milione bogova koje obožavaju kroz ovu formu.

7 – Jasna definicija smisla života

Razlog stvaranja ljudi trebao bi biti jasno definiran u okviru učenja istinske Allahove vjere. Treba biti jasno objašnjen bez nesigurnih uvjeta u samim pismima te vjere. Međutim, ako pitate hinduse koja je svrha života prema njihovoj vjeri, većina njih priznaje neznanje ili daje niz filozofskih objašnjenja

koji se prenose preko savremenih gurua bez jasnih referenci iz svetog pisma vjere. Isto se može reći i za kršćane koji nemaju nedvosmislene izjave u svojim svetim pismima Starog ili Novog Zavjeta koji se tiču svrhe života. S druge strane, u neizmijenjenom pismu islama Kur'anu, osnovna svrha života je izrečena od Allaha nedvosmisleno:

„Džine i ljude Sam Stvorio jedino da bi me obožavali.“ (Kur'an 51:56)

Svrha života je obožavanje Allaha, koje bi po svakoj logici trebalo biti osnovno načelo bilo koje vjere, a posebno one koja za sebe tvrdi da je prava. Zapravo, u islamu je ovo jedini slučaj.

8 – Pristupačnost spasenja

Još jedna od bitnih karakteristika istinske vjere je da ona u svom učenju treba sadržati jednakost pristupačnosti spasenja. Spasenje i oprost grijeha ne bi trebalo zahtijevati posrednike jer nam jedino sami Allah ipak oprašta grijehe. Allah je prije stvaranja Adema i Have znao da će oni pasti na testu iskušenja „zabranjenog drveta“ pa ih je zato naučio kako da se pokaju zbog učinjenog grijeha. Posljedično, nakon zgriješenja, oni su se pokajali i On im je oprostio.

Ne bi bilo fer da ih On to nije naučio, ili još više da je dozvolio da se taj njihov grijeh prenese na sve naredne generacije sve do vremena Isaa alejhi selam. Logično je otuda pretpostaviti da ih je Allah, koji je

najpošteniji, naučio kako da se pokaju. Ovaj historijski događaj je zapravo opisan u Kur'anu. Šta više, svako ljudsko biće je odgovorno za sopstvene grijeha a ne za one svojih roditelja i svoje djece. Niko ne može nositi grijeh nekog drugog, niti drugi mogu nositi naše grijeha. To je učenje Kur'ana:

**„Ni jedan grijehnik tuđe grijeha neće nositi.“
(Kur'an 53:38)**

Nasuprot tome, svaka individua se u pokajanju može direktno okrenuti Allahu, a On je, zauzvrat obećao da će oprostiti sve grijeha. Allah kaže u Kur'anu:

„Reci: „O robovi moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijeha oprostiti; On, doista, mnogo prašta i On je milostiv.“ (Kur'an 39:53)

Kako je svrha stvaranja obožavanje Allaha, a ovo je osnovni stub istinske vjere, najveći grijeh koji ljudsko biće može počinuti nije ubistvo, niti krađa (iako su oba veliki grijesi protiv čovječnosti). Najgori grijeh koji osoba može počinuti je uvreda protiv savršenog Stvoritelja univerzuma – pripisivanje mu jednakih i sličnih. Ako osoba živi svoj život pripisivajući Allahu jednake, bilo direktno ili indirektno, a potom umre u tom stanju, sva njegova ili njena dobra djela postaju poništena ovim vidom blasfemije. Allah ovo potvrđuje u Kur'anu:

„Allah neće oprostiti da Mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostiće manje grijeha od toga kome On hoće.“ (Kur’an 4:48 i 4:116)

Samim izgovaranjem svjedočenja vjere i ulaskom pod okrilje islama, Allah prašta sve prošle grijeha, opraštajući čak i grijeh upućivanja molitvi drugim osim Njega. Ako se ovaj zavjet izgovori iskreno sa punim znanjem njegovog značenja i obuhvatanja, kao i obaveze života u skladu sa njim, osoba time prihvata ključ Dženneta.

9 – Univerzalni vjerski pristup spasenju

Kako bi bilo koju od vjera smatrali istinitom vjerom, ona bi u svom učenju morala sadržati jednaki pristup spasenju za sva ljudska bića iz bilo kog vremena ili mjesta, bez obzira na to da li je prije toga bila poznata ili ne. Kada je riječ o izboru mjesta na kome će se roditi, ljudska bića nemaju mogućnosti izbora i samim tim oni ne mogu biti smatrani odgovornim za nedostupnost prave vjere.

Oni koji nikada nisu čuli Allahovu poruku preko Musaa ili Isaa, od Bude ili Konfučija, na primjer, nisu imali pristupa njihovom učenju. Posljedično je spasenje ograničeno na njihove neposredne sljedbenike. S druge strane, islam uči da od početka čovječanstva do kraja vremena važi pravilo da će oni koji su se iskreno i cijelim svojim srcem predali Allahu i obožavali Ga bez pripisivanja bilo čega, biti

nagrađeni na Budućem Svijetu. Allah kaže u Kur'anu:

„One koji su vjerovali, pa i one koji su bili jevreji, kršćani i sabejci – oni koji su u Boga i u onaj svijet vjerovali i dobra djela činili – doista čeka nagrada od Gospodara njihovog; ničega se oni neće bojati i ni za čim neće tugovati!“

Prema islamu, oni koji su iskreno slijedili Musaa, oni koji su slijedili Isaa i oni koji su slijedili bilo kojeg od poslanika poslatih od strane Allaha mnogobrojnim nacijama kroz ljudsku historiju, su svi smatrani muslimanima jer su se u potpunosti predali jednom i jedinom istinskom Allahu i obožavali su samo Njega.

Svi poslanici koji su prenosili istinsku Allahovu poruku bili su poslani da bi se njima vjerovalo i da bi bili slijeđeni. Bilo ko, ko bi odbio njihovu poruku, bilo da je odbačena Musaova poruka, Isaova poruka ili bilo kog drugog istinitog poslanika koji su prije njih poslani na svijet, - u Arfici, Idiji, Južnoj Americi, Filipinima ili bilo gdje, neće imati spas u životu koji dolazi. Poslanik Muhammed (sallallahu alejhi ve sellem) rekao je da je 124,000 poslanika bilo poslato raznim narodima širom svijeta kroz historiju. Svi do jednog su donosili istu poruku: „Nema božanstva vrijednog obožavanja osim jednog pravog Allaha.“

Prema učenju islama, sva ljudska bića primila su ovu poruku prije svog fizičkog postojanja na ovom svijetu. Kada je Allah stvorio ljudska bića, on je sve

duše Ademovih potomaka sakupio i obavijestio ih o njihovoj obavezi pokornosti i obožavanja Njega, čemu su sve duše posvjedočile. Ovo svjedočenje je urezano u duši svakog čovjeka i žene i ono formira osnovu prirodne težnje koju svi dijele prema spoznaji i obožavanju jedinog Allaha. Kada se suoči sa nesrećom, čak i ateista koji otvoreno izražava svoje nevjerovanje u Allaha će obično zatražiti Allahovu pomoć. Kao što Allah potvrđuje u Kur'anu:

„I kad je Gospodar tvoj iz kičmi Ademovih sinova izveo potomstvo njihovo i zatražio od njih da posvjedoče protiv sebe: „Zar Ja nisam Gospodar vaš?“ – oni su odgovarali: „Jesi, mi svjedočimo“ – i to zato da na Sudnjem danu ne kažete: „Mi o ovome ništa nismo znali.“ (Kur'an 7:172)

Ovo se dogodilo u svijetu duša koje je prethodilo ljudskom postojanju u fizičkom svijetu. Nakon što osoba dostigne period zrelosti, on ili ona postaju odgovorni za primanje znanju poruke, i sprovođenje u praksi istinske vjere kad god za nju čuju i odgovore na ovaj poziv predavajući se u potpunosti Allahu. Međutim, možda postoji grupa ljudi koja nikada nije čula i koja nikada neće čuti za istinsku poruku islama tokom svog životnog vijeka. To je moguće iz razloga lokacije koja se nalazi u zabačenim krajevima izvan opsega poruke; ili su možda nesposobni da razumiju poruku jasno zbog svog mentalnog stanja ili zbog toga što je informacija

koju prime toliko iskrivljena da je istinu u njoj teško prepoznati.

Prema izjavama Poslanika Muhammeda (sallallahu alejhi ve sellem), ti ljudi će polagati ispit na Danu ponovnog oživljenja i suda. Biće oživljeni u zrelih godinama i potpuno funkcionalnim tijelom. Tada će Allah od njih dobiti obećanje da će Mu biti poslušni, i iz vatrenog zida koji će se pojaviti pred njima, izaći će glasnik koji će im objasniti istinsku Allahovu poruku o Njegovoj jednoći i da samo On jedan treba biti obožavan. Glasnik će ih potom uputiti da trebaju ući kroz zid od kuda on dolazi. Oni koji poslušaju i kroz njega prođu sa druge strane će ugledati vrata Dženneta, i njihova sudbina biće Džennet. Ali će oni koji odbiju da prođu kroz vatru otići u Džehennem. To su oni koji bi također odbili poziv i poruku da im je upućena i u njihovim zemaljskim životima. To je, također, i indikacija da bi oni koji bi poslušali Allahov poziv tada, također poslušali Njegovog izaslanika u ovom životu također. Otuda niko neće otići sa ovog svijeta i stati pred Allahov sud izbjegavajući primanje osnovne poruke. Kako je Allah i rekao u Kur'anu:

„Onaj ko ide Pravim putem, od toga će samo on koristi imati, a onaj ko luta – na svoju štetu luta, i nijedan grijehnik neće tuđe grijeha nositi. A Mi nijedan narod nismo kaznili dok poslanika nismo poslali!“ (Kur'an 7:172)

Sva ljudska bića inspirisana su porukom islama još prije začeca kako bi im bila usađena prirodna inklinacija obožavanja Allaha. Dalje, mnogim ljudima se još na ovom svijetu pruža prilika izlaganja istini i mogućnost prihvaćanja istine. Daje im se prilika izbora u vezi ove stvari, tako da niko ne može kriviti svoje roditelje ili pretke za svoj pogrešan put jer je sloboda izbora univerzalna. Šta više, Allah ljudima kroz njihove živote daje znake koji bi trebali da ih zamisle i podstaknu na potragu za pravom vjerom samo ako su iskreni. Ovi znaci se nalaze svuda okolo i unutar svakog od njih, kako Allah kaže u Kur'anu:

„Mi ćemo im pružati dokaze Naše u prostranstvima svemirskim, a i njima samim, dok im ne bude sasvim jasno da je Kur'an istina. A zar nije dovoljno to što je Gospodar tvoj o svemu obaviješten?“ (Kur'an 41:53)

10- Očuvanost teksta

Kako bi bilo koja od religija bila uspješni kandidat za istinitu vjeru, ona mora u svojoj osnovi imati neizmijenjeni i očuvani tekst koji sadrži istiniti Allahov govor. Ovaj tekst mora da je ostao čist i nekorumpiran pošto je u pitanju prvobitno objavljivanje do današnjeg dana. Nije bilo neophodno očuvanje ranijih svetih spisa jer je Allah nastavio da šalje ostale poslanike sa ažuriranim pismom nakon ranijih. Međutim, kada je Allah odlučio da pošalje svog posljednjeg glasnika i posljednjeg od poslanika,

poruka u obliku pisma koju je donio morala je da bude savršeno očuvana jer više neće biti novih poslanika do kraja vremena. Od svih vjera starog svijeta, islam je jedina vjera za čije se pismo, Kur'an, može tvrditi i dokazati da je neizmijenjeno.

Spisi ostalih vjera nisu očuvani u svojoj originalnoj formi. Vodeći učenjaci i svećenici od pripadnika mnogobrojnih vjera otvoreno potvrđuju činjenicu da su njihovi sveti spisi izmijenjeni i oskrnavljeni kroz dugi vremenski period. Oni, također, priznaju da su njihova pisma napisana daleko nakon smrti njihovih osnivača i da su prave riječi tih osnivača nepoznate. U većini slučajeva je pisce ili autore postojećih pisama nemoguće identificirati.

Otuda je jedino posljednja poruka islama sadržana u Kur'anu ona kojom ljudska bića raspolažu, koja je očuvana Allahovom milošću kao ni jedan tekst prije njega. To je tekst koji će, bez sumnje, ostati očuvan do posljednjeg dana ovog svijeta, kao što se u njemu i napominje.

Kur'an nije očuvan samo u vidu jednog teksta već je također i knjiga koju napamet zna stotine hiljada muslimana širom svijeta danas, od početka do kraja. Od vremena Poslanika Muhammeda (salavat i selam nad njim i nad svim istinitim Allahovim poslanicima), milioni su kroz vijekove naučili Kur'an napamet.

11 – Konačni dokaz: Čuda Kur’ana

Posljednja karakteristika istinske vjere je da je poslanik koji ju je prenio iza sebe ostavio čudo dostupno čovječanstvu do kraja ovog svijeta. Jedino u islamu je to vječno čudo očito. Samo pismo sadrži naučno saznanje iz savremenih nauka i današnje vjere. Moderni naučnici su u nekim ajetima iz Kur’ana identificirali brojne činjenice iz svijeta nauke koje jednostavno nisu mogle biti poznate Muhammedu prije 1400 godina. Na primjer, oni su bili zadivljeni kada su u Kur’anu našli detaljan opis razvoja embriona u materici u fazi kada on još nije vidljiv ljudskim okom. Mikroskop koji je prvi put otkriven hiljadu godina nakon objave Kur’ana, potreban je kako bi se vidio embrion u ovim fazama. Allah kaže u Kur’anu:

„Mi čovjeka od biti zemlje stvaramo, zatim ga kao kap sjemena na sigurno mjesto stavljamo, pa onda kap sjemena ugruškom učinimo, zatim od ugruška grudu mesa stvorimo, pa od grude mesa kosti napravimo, a onda kosti mesom zaodjenemo, i poslije ga, kao drugo stvorenje, oživimo – pa neka je hvaljen uzvišeni Allah, najljepši Stvoritelj! (Kur’an 41:53)

Doktor Kit Mur, jedan od svjetskih vodećih stručnjaka na polju anatomije i embriologije, napisao je najčešće korišćene univerzitetske udžbenike iz polja embriologije širom svijeta. U njima je naveo da niko nije toliko poznao razvoj ljudskog embriona

do pronalaska mikroskopa u 15. ili 16. vijeku. Dr. Mur bio je pozvan da učestvuje na konferenciji i na njoj razmotri ove kur'anske ajete u vezi sa embriologijom. Nakon što ih je pročitao, potvrdio je: „Bilo mi je veliko zadovoljstvo da pomognem rasvjetljivanje ovih izlaganja iz Kur'ana u vezi razvoja čovjeka. Meni je jasno da su ova izlaganja Muhammedu došla od Allaha jer skoro svo ovo znanje nije bilo otkriveno do desetinu vijekova kasnije. Ovo mi je dokaz da je Muhammed sigurno bio poslat od strane Allaha.“ Kada je upitan da li misli da je Kur'an Allahova Riječ, odgovorio je: „ne nailazim na bilo kakvu prepreku da to prihvatim.“

Kur'an sadrži mnoga druga naučna čuda u vezi sa prirodnim elementima kao što su planine, mora i oblaci koja jednostavno nisu mogla biti poznata vijekovima unazad, osim uz pomoć Svemogućeg Allaha. Iako sadrži obilje naučnih saznanja, Kur'an nije prvenstveno naučna knjiga; njegova osnovna svrha je prenošenje Allahovog glasa čovječanstvu. Obraća se svakoj ljudskoj potrebi i sadrži lijek za sve duhovne i psihološke bolesti srca i umova. S toga, svako ljudsko biće sebi duguje čitanje ove božanske knjige objavljene u svrsi istinskog vodstva.¹

¹ Za detaljnije isčitavanje ovih dokaza i iskustava dr. Mura na engleskom jeziku posjetite:

www.islam-guide.com

Sadržaj

NASLOV		str.
1	Uvod	1
2	Postoji li Allah?	2
3	Da li je Allah komunicirao sa ljudima? Jesu li sve vjere ispravne kod Allaha?	7
4	Ima li potrebe za postojanjem vjere?	8
5	Vjera izbora	13
6	Jedanaest odlika prave vjere	14

هذا الكتاب منشور في

شبكة الألوكة
www.alukah.net